

בהוקרה מתנועת המושבים בישראל

המייסדים

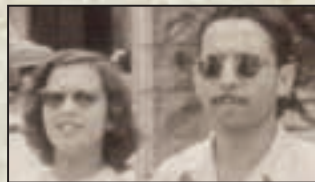
ברק | 1956

מייסדים נוספים

- אלקבץ יעקב ורעייתו
- בן אסולי רחל וסלומון
- בנג'יו אמיליאן וקרלוס
- בן שמחון מרגלית וניסים
- בנג'יו שמעון ואמו
- דהאן אלברט ורעייתו
- דהאן אלי ורעייתו
- כהן אהרון ורעייתו
- סבח אדמונד וגורגט
- רביבו אהרון ורעייתו
- משפחת אלקבץ
- משפחת ברשישו
- משפחת גנון
- משפחת וקנין
- משפחת זירי
- משפחת לוי
- משפחת מויאל
- משפחת סבג
- משפחת סבח
- משפחת סעדון
- משפחת פרנקו
- משפחת קדוש

אמרגי פלורה ויוסף

אמרגי ויקטוריה ווידל

אמסלם סימי ועמרם

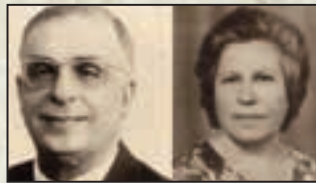
אמוזיג אסתר ויהושע

אלהרר נינט ושלום

אוחיון אסתר ואנדרי

בן-אבו אסתריה ומכלוף

ביטון פיבי ויהודה

אסיג יהודה

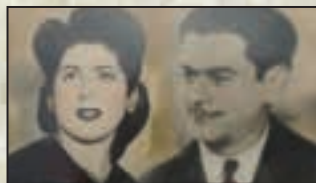
אסיג סימי ועמרם

אסיג ג'ימול ואלי

אנגלוס מוזל ומקס

בנאסולי לאה ויצחק

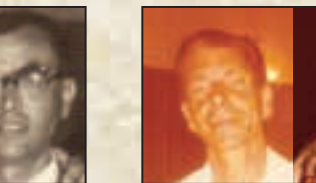
בן-שמחון ימנה ואריה

בן-קיסוס רחל ושלמה

בן-עזרא רובידה ועמרם

בן-חיים סימי ושמעון

בן-חיים אלי

עוויאל פורטונה ושמעיה

סררו אנט ומתיאס

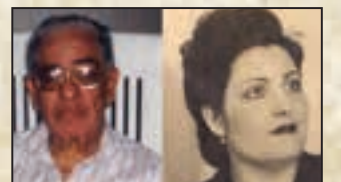
חרוש לינדה ושמטוב

זרבי בלנקה ופרוספר

ויצמן סול ויעקב

דיניו מרים ומאיר

שחר (סבח) רחל וניסים

שוקרון בלה ויצחק

פרץ שרה וויקטור

פרץ ימנה ומאיר

עמרם איבון וליאון

ראינו בזה חבלי בראשית חולפים, אף כי היה מיעוט שראה בזה חבלי צער וחרטה. אולם, משום מה, רובנו חשנו התרוממות רוח מעצם היותנו בארץ, חשנו שאנו תורמים משהו לבנין המדינה הצעירה. ציונות צרופה! הימים נקפו ואנחנו עדיין "פועלי דחק" של הסוכנות ולא מושבניקים כפי שציפינו להיות. משנוכחנו כי לא "בוער" למוסדות המיישבים וכי כוונתם להמשיך במשטר האפטרופסות ולנהל אותנו בקצב שלהם, נאלצנו לשבות ולהפגין ע"מ לדרבן אותם להעמיד לרשותנו את האדמות ואת אמצעי הייצור לעבודה עצמית. וכך היה. למרות הליווי של המדריכים ההצלחה לא האירה לנו פנים בהתחלה מחמת חוסר ידע וניסיון. חלק מהחברים עזבו את המושב באין יכולת להכיל את הקשיים ולהתמודד עם המהפכה הכרוכה במעבר מחיי עיר תוססים לפרנסה מהאדמה. אך רוב החברים גילו כושר עמידה ונשארו במושב. כנראה הגשמת החזון היתה חזקה יותר מהאכזבה מהמציאות. אלה שהתמידו והתמסרו לאדמה פיתחו לאורך זמן משקים מבוססים: מי בגידולי שדה וירקות, או במטעים וכרמים ומי בחממות או בלולים. אחרים לא הסתפקו בחקלאות מלכתחילה ושלחו ידם במגוון רחב של עבודות מחוץ למושב או בעסקים קטנים. לימים עם המשבר שפקד את ההתיישבות העובדת בשנות ה-80, הסתבר כי ביסוס הפרנסה על חקלאות בלבד היה שגוי, בהתחשב במכסת הקרקע והמים המצומצמת.

בברק 60 נחלות. הנחלות שהתפנו במשך השנים אוכלסו ברובן ע"י בנות/בני הדור הצעיר (המהווים היום רוב באגודה) ומיעוטן ע"י קליטת חברים מבחוץ. יחד עם המשפחות שאינן חברי האגודה מונה המושב 120 משפחות נכון להיום (2017) בס"ה כ-400 נפשות. במושב מתנהלים חיי חברה ותרבות פעילים לכל הגילאים עם מבנים ומתקנים ראויים: בית עם, מועדוני נוער, בית כנסת חדש, אולם ספורט משותף, מגרש כדורסל, מתקני שעשועים והפעלה, גן נוי ציבורי. מערכת החינוך עונה על צרכי האוכלוסיה מתינוקה עד גמר תיכון. בחודשים הקרובים תחל בניית ההרחבה שתכלול 120 יחידות דיור ורבים מבני המקום מתכוונים לשוב לכור מחצבתם. עם כל הענווה רשאים אנו להביט לאחור בגאווה ואנו מצדיעים בהערכה למייסדים.

כתב: אריה בן שמחון

"... קום ברק ושב שביך בן אבינעם" (שופטים, ה', יב')

ברק, מושב עובדים בחבל תענך שבעמק יזרעאל, מדרום לעפולה, סמוך לקו הירוק, בתחום המועצה האיזורית הגלבע. ע"ש ברק בן אבינעם, אשר הביס בתענך את סיסרא, שר צבא יבין, מלך חזור. עוד במרוקו התארגנו מיסדי המושב במשך כשנה וחצי בגרעין התישבותי בחסות תנועת "הבונים". חבריו היו ברובם זוגות צעירים עם ילדים מקובלנקה ומפורט ליוטי. מפעל ההתיישבות המושבית האיזורית היה אז בעיצומו והוצעו לנו שתי חלופות: חבל תענך או חבל לכיש. בחרנו בתענך וידענו מראש שאנו עתידים לייסד את מושב ברק. הכשרת חברי הגרעין כללה "טעימה" מעבודת האדמה ומפגשים תכופים עשירי פעילות חברתית, תרבותית וערכית בה קיבלנו מידע והדרכה ע"י שני שליחים מטעם תנועת המושבים על האתגרים המצפים לנו. בפעילות הזאת התגבשנו כקהילה וטיפחנו את חלום ההתיישבות בארץ ישראל שנראה מושך, מפתה, אף מלהיב. יחד עם זאת מאיים משהו.

סיפור היציאה שלנו ממרוקו הוא סיפור מרתק בפני עצמו. כחצי שנה לפני המועד המתוכנן לעלייתנו נתבשרנו לפתע. ב-11 ביוני 1956 אח"צ, כי השלטונות ינעלו את שערי העליה לארץ באותו לילה בחצות. האם ייתכן כי נחזה בשברו של החלום ונישאר במרוקו? לא ולא! החברים גילו נחישות בלתי רגילה, עזבו הכל, ארזו בחופזה את ההכרחי והתייצבו במועדון, שם המתינו האוטובוסים והגענו למחנה העליה לפני חצות. המחזה הלא ייאמן הזה היה מרגש ביותר ובלתי נשכח והעיד על המוטיבציה של החברים. אחרי חודשיים של צפייה ושהות בתנאים לא תנאים באוהלים בעיצומו של קיץ יצאנו בשלוש קבוצות במסווה של תיירים שפניהם מועדות לצרפת או לספרד. ובאוגוסט וספטמבר 1956 עלו 51 משפחות על הקרקע בברק, היישר מהאוניה ללא תחנת מעבר.

המפגש עם המציאות לא היה מלבב: בתים קטנים, קוץ ודרדר מסביב, ללא דרכי גישה, ללא חשמל, שירותים בחוץ, באמצע הלא כלום. ופרנסה?? הסוכנות היהודית העסיקה אותנו בעבודות "יוזמות" במינון ובשכר מינימום. כך עבדנו בשנתיים הראשונות בחפירת תעלות ניקוז, באיסוף עלי טבק, בקטיף כותנה דיני, בנטיעת עצים, בדיש בוטנים ובגן ירק משותף, ששימש מעין ביי"ס לחקלאי המתחיל. את הוצאות הקיום השלמנו מחסכונות שהבאנו מחו"ל. בהיותנו ישוב ספר הוטל עלינו לשמור לילה בתרונות. למרות הקשיים והצמצום

